

afhængig af politiske Grunde. Det anerkendtes ogsaa af den ærede Ordfører, at allerede for over et Aar siden var Betænkningen færdig, saa at Forslaget da havde kunnet gennemføres. Men man var misfornøjet med Regeringen, og derfor skete det ikke. Dette er ogsaa anerkendt fra den Side ved, at man har udtalt, at det vilde styrke den daværende Krigsminister, om dette Forslag gennemførtes, og da man ikke kunde ønske at styrke hans Stilling, saa man sig af denne Grund nødsaget til ikke at føre Forslaget igennem. Jeg vil dertil blot sige, at det er den gamle Historie: for Smed at rette Bager. At den Omstændighed, at Underofficerernes Løn i saa mange Aar har været saa ussel, har været den væsentlige Grund til, at de ikke i social Henseende have naaet den Udvikling, de burde naa, er ganske selvfølgelig, og dette Forslag burde derfor have været fremmet uanset Forholdet mellem Flertallet og Regeringen. Derom kan der ikke tvistes. Som nu staaende i Opposition vil jeg ikke betænke mig paa at sige, at jeg til enhver Tid vil finde det forkasteligt fra en politisk Oppositions Side, om man vil lade sine politiske Antipatier eller Sympatier gaa ud over Statsfunktionærer, som man i øvrigt anerkender burde være anderledes stillede. Dette gælder ikke mindst de Folk, her er Tale om, der jo efter den ærede Talers Mening i høj Grad trænge til at faa hævet hele deres sociale Stilling. Men den allerførste Betingelse derfor — der er ogsaa andre — er, at de faa forbedret deres Lønninger. Jeg tør maaske smigre mig med, at jeg har været den allerførste, der har henledet det høje Tings Opmærksomhed paa Vigtigheden af at hæve Underofficerernes sociale Stilling. Det kan dog ikke nægtes, at den første Betingelse derfor er at faa den Tilgang, som svarer til de Fordringer, Udviklingen nu stiller til Underofficererne; men den faar man kun, naar man betaler dem nogenlunde ordentlig. Jeg skal ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal, men jeg har kun ment det rigtigt med et Par Ord at henvise til, at jeg fandt det uheldigt, at den ærede Ordfører ansaa det for rigtigt at komme ind paa dette.

Jeg kan indskrænke mig til at fremhæve dette, thi nu, da det lysner over hele Jerusalem, kunne vi vel ogsaa vente at komme til Ende med denne Sag, der staar parat dertil, og da den politiske Hindring fra Flertallets Side ikke mere eksisterer. Det glæder mig paa Underofficerernes Vegne, at saadant er Tilfældet,

og jeg tvivler ikke om, at Forslaget nu let vil kunne føres igennem, da alle Forholdene jo nu ere gunstige derfor.

Den højtærede Krigsminister har tillige stillet sig overordentlig velvillig paa andre Punkter, som jeg med et Par Ord skal tillade mig at berøre. Den højtærede Krigsminister udtalte, da han forelagde Lovforslaget, at det ikke var meget, der var budt, og at man maatte ønske, at der kunde bydes mere, men at Forholdene og det store Sparsommelighedssystem, der nu skal bruges over hele Linien, var en af Grundene til, at han ikke var gaaet videre. Ogsaa jeg kunde især paa visse Punkter have ønsket, at han var gaaet noget videre, men jeg vil udtale fra dette Sted, at det fortrinsvis gælder om, at samtlige Statsfunktionærer Lønninger blive saaledes afpassede, at de parallelisere. For saa vidt det er lykkedes i dette Lovforslag, har jeg ikke noget derimod. Jeg mener nok, at paa enkelte Steder er det knapt nok, men i hvert Tilfælde maa man gøre en saadan Forbedring, at ingen har Ret til, selv om han kunde ønske mere, at stille Fordringer i saa Henseende, da han derved mulig kunde skade Sagens Fremme. Der er imidlertid andre Punkter, der foruden Lønningsspørgsmaalet have deres store Betydning for at hæve Underofficererne, saaledes som jeg tidligere har udtalt. Naar man vil være retfærdig i sin Bedømmelse, maa man indrømme, at denne Klasse af Medborgere har virket under ganske overordentlig vanskelige Forhold, og naar man tager de vanskelige Forhold under deres Udvikling med i Betragtning, er det maaske den Stand, der er kommen videst netop i den Aarrække. Men der er naturligvis en hel Del, der kan være bedre endnu, og jeg vil her specielt ved denne Lejlighed bringe den højtærede Krigsminister en Tak for nogle administrative Bestemmelser, som han har truffet med Hensyn til Underofficererne. De angaa deres Paaklødning, og jeg kan ikke nægte, at det er Ønsker, som have været nærede i alt Fald i den sidste Menneskealder, som de nu have faaet opfyldte. Jeg betænker mig heller ikke paa at sige, at disse Ting, som kunne have Betydning for Underofficererne, tilfredsstille dem og paa mange Punkter hæve dem i Yderverdenens Øjne, stadig have mødt en vis Smaalighed fra Officerskorpsets Side, som jeg i høj Grad beklager. Man har ment at være i Overensstemmelse med Reglementet, naar man modsatte sig, at Underofficererne fik en hvid Linning i Halsen eller fik forniklede